

Tanja Ribič

Igralka praznuje 50. rojstni dan: »Smeh povezuje in zmešča ljudi!«

Povod za najin pogovor je bil njen abraham, ki ga praznuje ravno v teh dneh. Če na spletu ne bi bila objavljena njena letnica rojstva, sicer najbrž ne bi nihče uganil, da ga, kajti še vedno je videti enako kot pred desetimi ali petnajstimi leti; a če ne drugega, približno dolžino njene življenjske poti izdajajo vse odigrane vloge in drugi dosežki – denimo nastop na Evroviziji leta 1997, s katerim je Sloveniji pripela deseto mesto –, ki jih je v tem času zvrstila.

► Je abraham za vas prelomnica? Ali leta po vašem mnenju vplivajo na počutje ali smo v resnici stari le toliko, kolikor se počutimo?

Neka prelomnica zagotovo je. Ampak večja prelomnica se je zdela, ko je bila še oddaljena in sem se je bala. Zdaj, ko je tukaj, se je več ne. Je pa vedno »pomp« okoli tega, to zagotovo, in mislim, da bo treba narediti kakšno praznovanje. Sicer pa ne vidim v tem ničesar posebnega. Veliko mojih vzornic, kar zadeva zdravje in energijo, je starejših – če samo pogledamo Majo Boh pa Nedo Arnerić, s katero sem snemala srbsko Našo malo kliniko. To so ženske, ki si nikoli niso dovolile, da bi se smilile same sebi. Če so jim prišle na pot kakšne težave, jih je to samo »ojeklenilo«, niso pa dovolile, da jih spravijo iz tira.

► Ne le abraham, vsako novo desetletje prinaša nove izzive. Tridesetico za marsikoga pomeni slovo od mladosti, štirideseta leta so novo obdobje z novimi izzivi ... Kako ste jih sprejeli vi?

Trideseta se mi niso zdela slovo od mladosti, takrat sem bila na vrhuncu. V bistvu sem se najslabše počutila med tridesetim in štiridesetim letom. Zelo slabo sem se spoprijemala s tem tempom, kar me je potem tudi zrušilo. Potem pa sem se ozrla naokoli in pričela malo

brati o tem. Ne smeš samo čakati, kaj ti bo padlo na glavo, najsi bo dobro ali slabo. Treba je izkoristiti tudi znanje in tuje izkušnje. Tako da ko zdaj gledam nazaj na konec tridesetih in zgodnja štirideseta, si rečem: ah, to je takrat, ko sem bila še stara. (smeh)

► Po duši?

Ne, fizično. Po duši nisem bila nikoli, ker sem od nekdaj bolj igriva in – tega me ni sram – naivna. To te dela mladega. Nisem naivka, sem pa naivna. V tem smislu, da me lahko nove stvari vedno razveselijo ali razočarajo. Če te ne, sledi otopelost – in to je prava starost. Če pogledam sebe v Naši mali kliniki, se mi zdi, da sem bila takrat res ena »tetka«. (smeh) Po porodu, z ogromno obveznostmi, predvsem pa neosveščena, kar zadeva skrb za zdravje.

► Omenili ste naporen tempo, ki je stalnica v igralskem poklicu. V nedavnem intervjuju ste omenili, da imate tudi letos ogromno projektov in da upate, da vam bo uspelo uresničiti vse.

Letos se mi je zgodila družinska tragedija, ki je močno zavrla moje samostojno ustvarjanje. Naenkrat sta hudo zboleli mama in teta; tete žal ni več med nami, mama pa se te dni ponovno uči hoditi in govoriti. Zaradi tega bo premiera moje predstave šele jeseni. Vseeno vadim z zasedbo in konec junija so predvideni prvi koncerti, hkrati pa v Mestnem gledališču pripravljam novo klasično predstavo. Tako da je dela vseeno veliko, ne delam pa tako velikim zamahom, kot je bilo mišljeno. Sicer pa je igralski tempo res naporen. Desetletja sem potrebovala, da sem se nekako »uglasila« v tej svoji profesionalni gledališki karieri. Zdaj sem samo polovično zaposlena; brez gledališča ne morem, ker sem strastna v svojem igralskem poslanstvu, zato sem ostala »na polovički«. Toda da bi

bila polno zaposlena, si ne predstavljam, kajti vidim, kaj se dogaja kolegom, ki so. Potem bi lahko počela samo to in v ravnici ne vem, ali bi me to še lahko osrečevalo.

► **Igro združujete z drugimi projekti, zadnja leta vas lahko, denimo, spremljamo kot žirantko v ZOISG. Vas tudi takšne vloge izpolnjujejo ali bo igra vedno prva?**

Prvo je vedno tisto, kar v tistem trenutku najbolj pogrešam – tisto, česar najdlje nisem počela. Zadnja leta sem, denimo, trpela, ker nisem dovolj časa namenjala glasbi. Potem pa se je pri čudoviti predstavi Trač zgodilo, da sem spoznala vrhunške glasbenike, ki so me »opazili« in me, takšni virtuoz, velemejstri, velemumi, povabili medse, da bi imela z njimi skupino. To mi je napojilo dušo s

silno lepoto, ponosom, neko vizijo in radostjo.

► **Sta se vaši ljubezni do igre in glasbe razvijali vzporedno?**

Tako nekako: ko je šlo eno gor, je šlo drugo dol. (smeh) Naša država ni naklonjena delovanju na več področjih. Še vedno velja prepričanje, da ne moreš biti nadarjen za več stvari hkrati. Ko sem šla, denimo, na Evrovizijo, je to zelo škodovalo mojemu ugledu gledališke igralke. Tudi na Evroviziji so me gledali malo postrani, češ da nisem prava pevka. Pri teh letih pa si ne dovolim več, da mi solijo pamet, niti sama sebi ne dovolim več, da bi se ozirala na to.

► **Vaša celotna družina je zelo medijsko izpostavljena in nekako samoumevno je, da se okoli vas dviguje veliko prahu. Ste v tem času že pridobili trdo kožo ali vas kakšne neresnice in zlobne pripombe še vedno prizadenejo?**

Skoraj bi rekla, da mi je popolnoma vseeno, a želim biti iskrena. Povsem vseeno ti najbrž ni nikoli, imam pa že zelo trdo kožo. Ne uničujem se s tem, česar ne morem spremeniti, pa vse te govorce o mojih plastičnih operacijah in podobno ... Če bi se obremenjevala zaradi takšnih stvari, bi verjetno krajše trajala. Zdaj mi je na pamet padel neki duhovit citat Zse Zse Gabor: »Če pišejo kakšne grde stvari o meni, jaz samo pogledam, če je slika lepa.« (smeh) V duši sem sicer zelo negotova in nesamozavestna, a dam veliko na znanje in širjenje znanja. Počasi spoznavam, česa sem sposobna. Kakšne stvari, ki jih počnem, se mi zdijo povsem samoumevne, potem pa mi dajo drugi vedeti, da jih počnem dobro. Zdi se mi, da mi pride moja preobčutljivost zelo prav pri ustvarjalnosti, ne pa toliko prav v vsakdanjem življenju.

► **Bližajoči se jubilej je priložnost, da se človek ozre nazaj in si ogleda, kaj je ustvaril v toliko in toliko letih kariere oziroma življenja. Na katere vloge in dosežke ste najbolj ponosni?**

V gledališču se me še vedno najbolj spominjo po vlogi v Pigmalionu; ta vloga me je res zaznamovala, poleg tega pa je imela ta predstava največ gledalcev v zgodovini MGL. Potem Pridi gola na večerjo, za katero sem dobila nagrado kot žlahtna komedijantka. Na splošno se mi zdi, da dobrih komedij primanjkuje, in ta je bila res ena boljših. Potem pa predstave Cyrano de Bergerac, Roksana, Čarovnice iz Eastwicka, Zažgi, legendarna predstava, s katero je v MGL vstopil Gašper Tič, v zadnjih letih pa Trač in Čudežna terapija. To so takšni »bonbončki« ...

► **Kaj pa filmi in serije?**

Med filmi vsekakor Špela iz Kajmaka, Silvija iz filma Traktor, ljubezen in rock'n'roll ter Sonja iz filma Atomski z desne; mislim, da so to najbolj celostne vloge, na katere sem res ponosna. Kar zadeva televizijo, pa seveda Teater Paradižnik in Naša mala klinika ter film Dekleta ne jočejo. Na glasbenem področju pa sem ponosna na obe evrovizijski pesmi, Zbudi se in Ljudje, še posebno pa na svojo prvo ploščo, ki je dosegla zlato naklado. Zdi se mi, da je vse, kar počnem, nekakšno lepo morje, vmes pa so otoki –

odrivam se od enega do drugega in uživam. (smeh) Malo tega, malo onega. Ravno danes sem razmišljala, kako srečna sem, da se lahko s kolesom vozim po najboljši mogoči poti v Sloveniji v najboljšo mogočo službo ... Ampak sem ogromno pretrepala, da sem prišla do tega, celo zbolela sem, ker je bilo občasno tako težko, tako da zdaj res upam, da bo tako ostalo.

► **Vaša družina je med bolj povezanimi v medijskem prostoru. Tudi s hčerkama imate trden prijateljski odnos, četudi se otroci v najstništvu velikokrat odtujijo od staršev. Kako ste to dosegli?**

Morda je za to spet kriva moja naivnost. Ves čas ju jemljem resno, ju poslušam, jima vse povem. Onidve – no, predvsem starejša, Zala – mi prav tako zaupata. Ne vem še, če mi bo to uspelo tudi pri Eli, ki ima zdaj 13 let in še prihaja v puberteto, konec koncev lahko iz enega gnezda priletijo različni ptički. (smeh) Ampak najvažnejše je to, da poskušamo vztrajati z ogromno ljubezni. Med Elinim odraščanjem je bil sicer Đuro malo več odsoten kot pri Zali; takrat poskušam to nadoknaditi sama, on pa, ko je doma. Srčno upam, da nam bo tudi pri njej uspelo ohraniti takšno povezanost kot pri Zali in da se bo razvila v samostojno osebnost, kot to postaja njena sestra.

► **Na socialnih omrežjih večkrat nasmejete s smejnimi komentarji. So te objave povsem spontane ali nastajajo z namenom, da bi bili bližje ljudem?**

Že po naravi sem takšna, da želim biti blizu ljudem. Tisti, ki me ne poznajo dobro ali bolje poznajo Đura, običajno mislijo, da je on edini, ki skrbi za smeh v hiši, ampak taka sva oba – vedno sva rada zabavala ljudi. To je nekakšna potreba, že od osnovne šole sem se dobro počutila, če so se mi ljudje nasmejali. Smeh je tisto, kar ljudi povezuje in zmehča.

► **Kaj bi si želeli doseči v prihodnjih petih letih?**

Želela bi si marsikaj, a res poskušam ubogati Eckharta Tolleja (avtor knjige The Power of Now, op. a.) in živeti v sedanjosti. Pri sebi skušam brzdati to obsedenost s tem, da morajo vse stvari priti naenkrat. Lahko si nekaj želiš vse življenje, pa to sploh ni tisto pravo. Če le uživaš v danem trenutku, je to to.

► **Pa vam uspeva?**

Ja, nimam več takih velikih zamisli in podobno, bolj se poskušam osredotočiti na osebnostni razvoj. Ta čas si najbolj želim, da bi se dobro razvila skupaj s svojo skupino, da sem suverena v tem, ker sem zanemarila to svojo stran in ker imam okoli sebe res take glasbenike, da lahko o tem samo sanjaš. Rada bi delala kakovostne pesmi, hkrati pa s svojo predstavo, ki bo nosila naslov Tako ti je, mala moja, pokazala Sloveniji, kako se kakovostno zabavati v gledališču.

► **Bi se danes ponovno odločili za to pot ali bi kaj naredili drugače?**

Ovisno od tega, če bi spet srečala Đura. (smeh) Ker če bi ga, bi vse naredila popolnoma enako, če ga ne bi, pa verjetno ne. (smeh)

Lara Paukovič; foto: Šimen Zupančič

